Ч. 17. Второк 5 лютого (23 січня) 1907. Рік XVII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адмініcтрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

Правительственний голос про виборчу реформу. — Віче німецких поступовців. — Події в Загребі. — Краєві сойми. — Американьско-японьскі відносини.

В неурядовій части Wiener Ztg. з дня 30. січня с. р. оповістило правительство виборчу заяву, котрої зміст слідуючий: В заяві зазначено передовсім, що з новими виборами на основі загального і рівного голосованя починає ся нова доба внутрішної історії Австриї. В инших державах доводило усуненє старих клясових привилеїв до завзятих боротьб і внутрішних потрясень, або то відбувало ся наслідком зверхної запутанини, а тимчасом в Австриї послідувала та зміна зовсім спокійно, в чім правительство добачає доказ внутрішної сили житєвої держави. В такій хвили преважній почуває ся правительство до обовязку звернути ся до виборців із своїми порадами про особливе значінє надходячих виборів.

З загальним правом виборчим мають всї горожани держави рівний вплив на законодавство і на прилюдні справи. Політична рівність що до прав усуває всякий розділ між державою а народами і лучить їх в одну цілість. Тепер отже по думцї правительства не може державна рада лишати правительству, щоби лише оно дбало про державу, а собі лишало лише заступство поодиноких домагань населеня. Не лише державна, але і народна справа вимагає, щоби той штучний розділ перестав, щоби не було ріжниці між потребами державними а народними.

В міру того, як державна репрезентация стала народною, повинні заступники народів памятати про обовязки супротив держави. Зовсім справедливо кождий виборець виходить від своїх економічних, культурних або национальних потреб, але не повинен забувати, що вибраний послом повинен мати волю і спромогу ті окремі домаганя вирівнати з домаганями всїх инших і перевести то, що дасть ся осягнути.

Але до того спосібні лише такі мужі, котрі бачать ціль парляменту в позитвиній, поважній роботі, відповідній добру народному, мужі, котрі свою задачу добачають не лише в тім, щоби лише своїм виборцям приподобати ся сумнївної вартости способами, але також з хісном трудити ся в користь держави і народу.

Правительство дораджує отже, щоби виборці на таких мужів звертали свою бачність, наколи має та державна рада здобути собі повагу і значінє. Особливож повинні виборці сe тямити, що сегодня економічний добробит і дбалість про суспільні справи творять головну основу політики. На взаємини народів впливають щораз більше торговельні і економічні питаня, щораз більше висуває ся наперед економічна політика. Треба ще вихіснувати богаті природні засоби Австриї, обезпечити господарство сільске против нечестного визиску, двигнути ремесла і утворити кріпкі підвалини чесного єствованя. Найважнїйшою задачею нової ради державної буде отже розвиток в одноцільним дусї веденої політики економічної і социяльної, а така політика потребує людий, котрі би із знанем єї вели. Потреба мужів поважної і справедливої думки, котрі би при всїй прихильности і любови свого народу, старали ся також довести до национального мира і визволили державу з народних спорів.

Правительство добачає в нарадах над виборчою реформою почини вирівнаня национальних домагань і уважає, що та дорога може довести до бажаної мети.

Правительство обіцює в найблизшім часї розписати вибори, а тимчасом приладити начерки до ріжних важних законів. Як небудь бачить оно в новім законі виборчім і державній раді, зложеним на новій основі, могутний спосіб до успішної політичної роботи, не має однако певности, чи з тою новою радою наста-

14)

Пан Лєкок.

З францускаго — Еміля Ґаборіо.

(Дальше).

Глава девята.

— Я би вас просив, мої панове — сказав комісар до лікарів, щоби ви розпочинали свої розсліди від того убитого, що має на собі войсковий уніформ. Я привів сюди з собою фельдфебля, щоби він розпізнав сего чоловіка і хотів би, щоби він як найскорше міг назад вернути до касарні.

Оба лікарі згодили ся на то, підняли при помочи батька Абсента і якогось другого поліцая трупа з землї і поклали єго на два зсунені до купи столи. Положенє тіла не потребували розглїджувати, бо се не дало би їм нїякого вияснення, позаяк нещасливий ще хорчав, коли надбігла патруля і єго перенесли на инше місце ще перед тим, заким він сконав.

— Приступіть близше, пане фельдвебель! — відозвав ся комісар поліциї — і придивіть ся добре сему чоловікови.

Фельдвебель послухав, хоч з очевидною відразою.

— Що то за уніформ, який він має на собі? — розпитував комісар дальше.

— То уніформ 53 полку піхоти, другий баталіон, компания стрільців.

— Чи знаєте єго?

— Зовсім не знаю.

— Чи знаєте напевно, що він не належить до вашого полку?

— Не можу того сказати, бо тепер суть рекрути, котрих я нїколи не видів. Але то можу напевно сказати, що він не належав нїколи до другого баталїону, в котрім я служу, а вже таки зовсім ні до стрілецкої компанії, в котрій я фельдвеблем.

Лєкок, котрий доси держав ся з боку, виступив наперед і сказав:

— Було би може добре подивити ся на число, яке мусить бути на одінжу того чоловіка.

— Добра ґадка — відозвав ся на то фельдвебель.

— Тут єсть насамперед єго шапка; она назначена числом 3129.

Оглянули також й иншу одіж і показало ся, що кожда була иншим числом назначена.

— Таж він назбирав ті лахи з ріжних сторін — сказав на то підофіцир. — То дивна річ.

Завізваний, щоби ліпше придивив ся, подвоїв він свою увагу і сказав:

— Присяй Богу, я би таки заложив ся, що він нїколи не служив у войску. То мусить бути якийсь цивіль, що перебрав ся так в мясниці для забави.

По чім же ви то пізнаєте?

— Гм, я того, так сказати би, більше здогадую ся, як можу пояснити. Я то пізнаю по его волосю, по нігтях, по цілій єго поверховности, по чімсь, сам не знаю, як то сказати, коротко сказавши по всім і нічім. Ось дивіть ся! Бідачиско не знав навіть, як запинають ся камаші і позапинав їх на відворот.

По сїм сьвідоцтві, що потвердило перше спостереженє Лєкока, не було вже сумніву. Але комісар питав дальше:

— Коли же сей чоловік цивіліст, то як він роздобув собі отсї річи? Чи міг він їх позичити від людий з вашої компанії?

— Від біди — міг, але то трудно собі уявити.

— Але можна би о тім переконати ся?

— Дуже легко! Потребую лиш побічи до касарні і скликати людий з своїм одїнем.

— Дуже добре! Легкий спосіб — сказав на то комісар поліциї, але Лєкок знав ще ліпший і скорійший спосіб:

— Одно слово, пане фельдвебель, — відозвав ся він — чи не продають від часу до часу старі річи з вояків?

— А вжеж що продають, бодай раз до року по великих маневрах.

— А чи так проданих річий не значать якимсь числом?

— Розумія ся, що значать!

— Будьтеж так добрі і подивіть ся, чи на уніформі нещасливого нема таких знаків.

Підофіцир підогнув ковнїр, подивив ся на штани з заду і сказав:

— Правду кажете, то зношені річи.

Молодому поліцистови аж очи засьвітили ся, але лиш на хвильку. — Видко — відозвав ся він — що той бідачиско купив собі той костюм. А де? Безусловно в Тампль у котрогось з тих богатих купців, що ведуть велику торговлю войсковими річами. Таких єсть лиш пять чи шість; піду від одного до другого, а той, у котрого уніформ куплено, чей може пізнасть свій товар по якімсь знаку.

не дійстно і нова доба і справедливо вказує на те, що кождий повинен дбати про себе.

При дуже численній участи відбуло ся вчера в Берні моравскім партийне віче німецкого сторонництва поступового. Предсідатель бурмістр Берна, др. Візер підніс в своїй про мові, що виборчим окликом повинно бути полученє всіх німецких сторонництв. Бувший посол др. Ґрос станув на тім самім становищи, доказуючи, що засідаючі в кабінеті три міністри партийні лише тоді будуть мати вплив, коли будуть підпирані всіми трома німецкими сторонництвами. Сторонництва міщаньскі повинні іти против социялістів, так як то діє ся в Німеччині. Ухвалено відтак відповідну резолюцию, в котрій між иншими заявлено ся радше за економічним розділом з Угорщиною ніж за некористною для Австриї угодою.

В Загребі відбули ся вчера великі маніфестациї, направлені против партиї Старцевича з причини єї обструкциї в загребскім соймі. Перед полуднем відбули ся великі збори против-старцевичівців, на котрих серед крикливих промов ухвалено одноголосно резолюцию, осуджуючу безвзглядно обструкцию сторонництва Старцевича, позаяк она спиняє переведенє реформ у внутрішнім устрою краю. По зборах участники рушили улицями, несучи на чолі велику хоругов о народних красках і серед криків протестів пішли під мешканє провідника обструкционістів дра Франка та устроїли єму велику демонстрацию. Спалено також на улици численні примірники часописи Hrvatsko Pravo, котра займила прихильне становище супротив обструкциї.

З Відня доносять, що крім скликаних вже краєвих соймів буде скликаний також сойм шлеский і горішно-австрийский, котрі займуть ся справою виборчого примусу, котру — як звістно — полишено краєвим соймам. Ческий сойм займе ся передусім буджетом. Виборча реформа не прийде під наради. Консервативна більша посілість і аґрарції домагають ся, аби сойм ухвалив передусім виборчий примус.

Американьско-японьский спір живо заворушив американьску прасу. „Daily Telegraph“ доносить, що новойоркскі часописи поміщують дуже острі статї, в котрих обговорюють справу грозячої війни з Японією. Мимо впесень міністра війни Тафта, що всї ті побоюваня суть цїлком неоправдані, часописи доказують, що так не єсть і що одиноким средством оминеня війни з Японією було би відкликанє зарядженъ, які виключають японьскі діти від спільної науки з дітьми породи білої. — „Daily News“ довідують ся з поважного жерела в Вашинґтоні, що послідна нота японьского амбасадора єсть немов би ультіматум і називає поведенє Американців супротив Японців в Каліфорнії обидою народної чести японьскої.

Новинки.

Львів, дня 4-го лютого 1907.

— **Перенесеня.** П. Намістник переніс старшого повітового комісаря Стан. Тобінку зі Львова до Печеніжина, повіт. комісарів: Володис. Мадейского з Самбора до Лїманової, др. Ґуґона Шварца з П. Санча до Бродів, Юл. Фрідріха з Білої до Львова, др. Стеф. Цвойдзїньского зі Львова до Білої, Стан. Лукашевского з Бучача до Камінки, Петра Лєкчиньского з Камінки до Львова; концепістів намістництва: Гр. Шаловского з Перемишля до Львова, Юл. Уейского з Калуша до Бібрки і др. Каз. Каптора зі Львова до Ярослава; концептових практикантів Намістництва: др. Мар. Боровского з Лїманової до Львова, Сев. Секірского з Заліщик до Горлиць, Володис. Атенштедта зі Львова до Заліщик, Едм. Рейса зі Львова до Самбора, Едв. Богданьского з Ряшева до Перемишля, Володим. Ваґнера зі Львова до Бучача, Ст. Кешковского зі Львова до Ряшева і Кар. Бішофа зі Львова до Турки.

— **Бляпкети телеграфічні приватного накладу.** Ц. к. галицка Дирекция почт і телеграфів подає до відомости: По мисли рескрипту ц. к. Міністерства торговлї з дня 15-го січня с. р. ч. 1160|II. можна і на дальше уживати телеграфічних бляпкетів приватного накладу, подібних зовсїм до урядових бляпкетів з тою лишень ріжницею, що не можуть они бути заосмотрені анї орлом анї цїною продажи, хотяй не мусять бути обведені зеленою обвідкою. Приватні такі бляпкети мусять бути заосмотрені маркою почтовою на 2 с., натомість не треба таких приватних бляпкетів налїплювати на урядові бляпкета.

— **Переказові бляпкети** первістного накладу (по 2 сот.) які знаходять ся в руках публики, можуть бути уживані в обороті внутрішнім аж до дальшого зарядженя, скоро ріжницю цїни між дотеперішними а новими бляпкетами виріввнає ся через налїпленє марки одно-сотикової на правім відтинку переказовім.

† Димитрий Іванович Менделеєв, европейскої слави російский ученый, хемік, помер в суботу рано в Петербурзї. Менделеєв родив ся 7 лютого 1834 р. в Тобольску на Сибіри, учив ся від 1850 р. наук природних при педаґоґічнім інститутї в Петербурзї і був опісля підчас кримскої війни ґімназияльним учителем в Одесї, але вже в 1856 р. став приватним доцентом при університетї в Петербурзї. Одержавши стипендию державну, доповняв свої студиї в Німеччинї на університетї в Гайдельберзї, а вернувши до вітчини, був насамперед професором при технольоґічнім інститутї, а відтак від 1866 р. при університетї, де викладав навіть ще тоді, коли перейшов вже був на емеритуру. Найбільшою і найважнїйшою заслугою Менделеєва єсть то, що він установив періодичну систему хемічних первотворив, значить ся таких творив, з котрих складають ся всїлякі тїла на земли, а котрі вже не дадуть ся ніяк розділити на якісь инні. Менделеєв викрив, що всї тоті первотворива мають щось спільного з собою і що лиш їх найменші частинки, котрі сполучають ся разом в одну більшу часть, в якесь тїло, мають неоднакову вагу. З того пішов здогад, що на сьвітї єсть здаєсь якесь одно первотвориво, котрого первістних частинок ми не в силі вислїдити, а котрі сполучаючись разом, прибирають всїляку вагу і творять так всїлякі нові творива, котрі ми уважаємо за первотворива. Се здають ся потверджувати найновійші розслїди анґлїйского ученого Рамзея з первотворивом званим радїюм.

— **На дохід убогої шкільної молодежи в Перемишли** відбуде ся дня 9 го лютого с. р. заходом товариства „Українське жіноцтво“ в сали „Народного Дому“ равт, в котрого проґраму входить: а) концерт войскової музики, б) сольосьпів і в) сольо скрипкове, а відтак танцї. Початок о 8 ій годинї вечером. — Товариство „Українське жіноцтво“ в Перемишли попри щедрих грошевих запомогах для бідних ґімназистів і семинаристок ввело в житє: Інтернат для семинаристок під проводом ССВВ., а сего року заснувало „Жіночий Труд“ (робітню суконь і швальню) враз зі школою для бідних, переважно сільских дївчат, для науки шитя біля, крою і кравецтва. та попри безплатнім удїлюваню пауки мусить опікувати ся і харчувати біднїйші учениці і робітниці „Жіночого Труда“. — Ось чому устроюємо Равт! — Одно лиш нехай буде всякому відомо що схоче відвідати нашу забаву: для всїх милих гостий маємо гарний концерт при ласкавій співучасти двох дібраних солїстів; для старших даємо відтак нагоду в справах загальних а пекучих, при добірнім буфетї в салях Бесїди поговорити; молодїжи даємо нагоду при войсковій музиці на величавій салї забавити ся, щоби набрала нової охоти та енерґії до працї для себе і для народа; а нам прийде з того не аби який гріш на потреби так численної нашої шкільної молодїжи. Тому всякого, — кому милий добірний концерт, кого манить розкішна, весела забава, хто рад щирому товариству — просимо на 9 лютого (в суботу) до себе на Равт в гостї. Хто би до сеї пори не дістав запрошеня, схоче ласкаво зголосити ся до секретарки товариства п. С. Добряньскої, Перемишль, ул. Дворского ч. 21.

— А з того нам також щось прийде! — замуркотів Жевроль.

На тім і закінчило ся. Фельдфеблеви позволено відійти, з чого він дуже був рад; але єму сказали, що судия слїдчий мабуть завізве єго на сьвідка.

Тепер треба було того фальшивого вояка перешукати. До того взяв ся сам комісар; він мав велику надію, що при тім покаже ся, хто єсть той незнакомий.

Він перешукував і рівночасно диктував другому урядникови протокол, значить ся докладний опис кождого знайденого предмету.

В правій кишени в штанах знайшов він: тютюн, деревляну люльку і сірнички. В лївій кишени: дуже вже витерту мошонку з семи франками і шїдесять сантімами і досить чисту полотняну хусточку, але не назначену. Та й більше нічого.

Комісар був тим немило розчарований; але коли почав мошонку обертати на всї боки, відкрив в ній передїлку, котрої був не добачив, бо єї закривала шкіряна подвійна фалда. В сїй передїлцї знайшов він старанно зложений папір. Він розвинув єго і прочитав в голос слїдуючий листок:

Мій любий Ґуставе!

Завтра, в недїлю вечером, не забудь відповідно до нашої умови прийти на баль під „Дугою“. Коли не маєш гроший, то зголоси ся до мене; лишу тобі у мого сторожа, котрий їх тобі віддасть.

Будь там о осьмій годинї на дворі. Наколи би мене ще не було, то я все-таки дуже борзо верну.

Все йде добре. *Ляшнер.*

— Ах, якже мало містив той лист в собі! Отже погибший називав ся Ґустав, стояв в зносинах з якимсь Ляшнером, котрий позичав єму в якійсь справі гроший. Крім того они на кілька годин перед убийством зійшли ся були під „Дугою“.

Того було мало, дуже мало. Але все-таки щось було; була познака, а в непроникнимій пітьмі досить иноді лиш слабонького сьвітла.

— Ляшнер! — замуркотів Жевроль. — Се імя вимовив бідачиско вже конаючи.

— Правду кажете! — відозвав ся на то батько Абсент. — Хотїв навіть пімстити ся на нїм. Складав вину на него, що то він ззабив єго в лапку, на нещастє слова застигли єму на устах.

Лекок мовчав. Комісар полїциї подав єму лист а він зачав єму уважно придивляти ся. Папір був простий, чорнило сине. В однім розі була замазана трохи печать, з котрої можна було розпізнати ще лиш слово „Бомарше“. Для Лекока було того досить. Той лист — думав він собі — написаний певно в якійсь каварни при бульварі Бомарше. Але в котрій? Я вже виидаю ся, бо того Ляшнера треба конче відшукати.

Підчас коли урядники з префектури полїциї обступили комісаря і радили, забрали ся лїкарі до своєї прикрої задачі. При помочи батька Абсента розібрали тїло фальшивого вояка і нахилені над свій „предмет“ як медики в анатомії, почали, позакочувавши рукави від сорочок, пораги ся коло трупа і оглядати будову тїла.

Молодший з обох лїкарів був дуже рад як найборше упорати ся зі всїма злишними формальностями, але старший мав занадто велике понятє о званю судового знатока, як щоби не зважав хочби й на найменшу дрібничку. З як найбільшою точностию записував він величину тїла погибшого, єго імовірний вік, барву і довготу волося а навіть розвиток мязової системи.

Відтак приступив до ран. Лекок добре видів. Доктор ствердив розторощенє долїшної половини лобу. То можна було пояснити лиш ударом якогось знаряду з великою площею або вдаренем голови об якийсь твердий предмет досить значних розмірів. Але крім револьвера, котрий може був би за слабий, щоби ним зробити таку рану, не знайдено зовсїм ніякого оружия. Виходило з того, що межи убийником а тим фальшивим вояком мусїло було прийти до бійки тїло об тїло і що той вхопив свого противника за шию і головою вдарив об стїну так, що розбив єму лоб. (Дальше буде).

— **Дрібні вісти.** Кінний трамвай приніс громаді міста Львова, від коли она єсть єго властителькою, 75.000 корон чистого зиску. — В Заболотові збанкротував купецкий банк для торговлї і промислу. — В Глиньску помер звістний львівский купець і промисловець Арнольд Вернер, в 65-ім роцї житя. — В Дубровнику в Дальматиї стара жінка, Олена Клендич, умираючи признала ся, що перед 42 роками убила в спілцї зі своїм любасом якимсь вояком, бляхаря, у котрого служила, а відтак закопала тїло в хатї. Признала ся також до рабунку, якого допустила ся в церкві.

— **Босаньскі жандарми розбишаками.** З Сараєва доносять: Страшного злочину допус-или ся в Кониці коло Мостару два жандарми. Якийсь селянин з Требіня, що був двайцять лїт в Америцї, вертає домів і віз при собі 36.000 корон, які заощадив був собі в Америцї. На стациї в Кошици вийшов він з поїзду, щоби купити собі папіросів, але задержав ся за довго і поїзд поїхав, лишивши єго на стациї. Позаяк бояв ся з так великими грішми, які мав при собі, ночувати в гостинници, постановив впросити ся на нічлїг до жандармів. В жандармскій касарни було тоді лиш двох жандармів а прочі вибрали ся на патрулю. Оба жандарми згодили ся на єго просьбу, прийняли на ніч і визначили ліжко для него. Небавком опісля переходив попри жандармску станицю якийсь лїсничий і зачув страшенний крик, взиваючий на поміч. Він став гримати до дверий, а коли нїхто не отворив, він, гадаючи, що то хтось убиває жандарма, скликав зараз більше людий на поміч. Случайно вернула була якраз під ту пору й одна жандармска патруля. Виважили зараз двері від жандармскої станиці і там застали того селянина вже убитого а оба жандарми дїлили ся якраз єго грішми; їх арештовано і відставлено до суду в Мостарі.

— **Електричні чоботи.** Легковірних людий множество на сьвітї, тож і не дивниця, що й множество всїляких знаходить ся мантїїв, а кождий на свій лад старає ся від других витуманити гроші. Електручні чоботи — то найновійший, „американьский" спосіб туманеня людий, а видумав єго нюйорский швець Матій Гільґерт, котрого сими днями тамошний суд засудив на 1000 долярів кари. Швець той зачав виробляти чародїйні електричні чоботи, такі, котрими можна було вилїчити ся від всїляких недуг, а головно від нервових корчів, ревматизму, параліжу, сухіт і т. п. треба лиш було убрати ті чоботи на ноги і довший час носити. За такі чародїйні електричні чоботи треба було заплатити лиш дрібничку — сто долярів (500 К). Але они не відразу помагали; хитрий швець пришивав що 14 днів нову електрику. Недужі мусїли що 14 днів приносити до него чоботи, а він вкладав в них та зашивав електрику, а за то казав собі знов платити 50 долярів. Інтерес ішов знаменито, ба знаходило ся щораз більше людий, котрі хотїли ратувати ся за помочию електричних чобіт. І був-би хитрий швець туманив людий аж до нинї, як би не стала ся була пригода якійсь жінцї, що мала на ногах електричні чоботи єго виробу. Она переходила в слотний день через шини електричної зелїзницї і з невислїдженої причини дістала сильного удару електричного так, що мусїла в наслїдок того лежати кілька днів. Єї чоловік гадав, що причиною того стали єї електричні чоботи і запізвав швеця до суду. При процесї показало ся, що в чоботах не було зовсїм нїякої батерії електричної, а електричні чоботи" були лиш простим обманьством. Показало ся також, що вже не менше лиш около два тисячі мужчин і жінок купили собі були і носили такі чоботи. Суд, як сказано, засудив хитрого швеця на 1000 долярів кари.

— **Родина з 125 душ.** Сими днями помер в Лєбі, на Поморю в Прусах, лїсничий Юрий Фетт, котрого родина числила не менше лиш 125 душ. Фетт був три рази женатий і дожив 89 лїт. Умираючи, лишив по собі крім своєї третої жінки 8 синів, 6 дочок, 11 зятів і невісток, 62 внуків і 10 правнуків або разом 98 членів родини. Коли дочислити до того ще єго померші 2 жінки, 13 дїтий, 5 зятів і невісток і 7 внуків, то цїла родина складала ся кругло з 125 голов.

— **Месть кельнерів.** З Будапешту доносять: В одній каварни, при ул. Андрашого прийшло недавно тому з двома гостями, котрі там бували що дня, а одним з тамошних кельнерів до суперечки, підчас котрої гості зганьбили кельнера. Кельнер предложив сю справу фаховому товариству кельнерів, котре ухвалило, щоби нїхто з кельнерів в нїякій реставрациї і каварни не важив ся тим гостям послужити. Ухвалу ту виконапо з цїлої строгостию ще того самого дня вечером, бо коли оба гості, що обидили кельнера, явили ся вечером в реставрациї коло опери, нїякий з кельнерів не хотїв єму послужити. Коли же реставратор сам, знаючи особисто тих гостий, хотїв їм послужити, заявили всї кельнери однодушно, що в сїй хвили зложать службу. Збойкотованим обом панам не позістало нїчого як лиш винести ся з каварнї. Але то само стрітило їх в кождий иньшій; нїгде не хотїли їм подати нї страви, нї пива або вина, нї кави. Не позіставало їм нїчого як лиш перепросити обидженого а з ним і всїх кельнерів. Оба явили ся дня 29 сїчня в льокали товариства кельнерів, де якраз відбувало ся засїданє і заявили, що готові перепросити обидженого а навіть оголосити перепрошенє в кельнерскій часописи. Видїл однак не хотїв на то згодити ся і сказав, що відкличе бойкот лиш тоді, коли они оголосять перепрошенє у всїх тих часописях, котрі подали звістку о тій подїї. То однак єсть річ неможлива, бо тисячі ґазет рознесли сю вість по цїлім сьвітї.

— **Самоубийства.** Дня 29 сїчня відобрав собі житє Яков Семигинівский, властитель більшої посїлости в Якубівцї коло Торского, повіта залїщицкого. Причина самоубийства незвістна. — В Лїську відобрав собі житє практикант аптикарский Фельдман, заживши значну скількість стрихнїни. Мимо скорої помочи лїкарской закінчив самоубийник житє в страшних муках. Причина самоубийства незвістна.

Телеґрами.

Відень 4 лютого. Є. В. Цїсар відобрав нинї перед полуднем присягу від мінїстрів Форжта, Мархета, Дершатти, Пацака і Прадого, як також від шефа секциї Зіґарда яко тайних радників.

Будапешт 4 лютого. В угорскій палатї послів президент мінїстрів Векерле повідомив палату о димісиї мінїстра справедливости Польонія і о заіменованю мінїстром справедливости дра Ґінтора. Новий мінїстер Ґінтер представив ся відтак палатї і заявив, що складає мандат та не буде більше старати ся о него.

Відтак ґр. Гадік зголосив пильну інтерпеляцию, в котрій запитує президента мінїстрів, чи звістна єму вчерашна ухвала сербского собору церковного, в котрій закинено патриярсї Бранковичеви надужите грошеве; що задумує правительство зробити в цїли вволеня ухвалї конґресу, котрий заявив, що Бранкович недостойний сповняти дальше свій уряд; наконець, чи правительство наміряє в інтересї заведеня мира і в інтересї поваги сербскої церкви усунути патриярха Бранковича? — По ухваленю кількох законів в третім читаню приступила палата до дискусиї над контингентом рекрутів.

Петербург 4 лютого. Цар вислав до вдовицї по бл. п. проф. Менделееву слїдуючу телеґраму: Беру щиру участь в вашім горю і висказую вам симпатию і сочувство з причини тяжкої страти. Смерть незабутного Менделеєва позбавила Росию одного із найлїпших єї синів.

Більбао (Ішпанія) 4 лютого. В кількох копальнях застановлено роботи.

Берлин 4 лютого. (Б. Вольфа). При тїснїйших виборах до нїмецкого парляменту стратили доси социялїсти знов 3 мандати. Страти їх виносять доси разом 25 мандатів.

Рух поїздів

важний від дня 1-го мая 1906.

посп.	особ.	Відходять зі Львова
		в день
	6·15	До Іцкан, Потутор, Чорткова
	6·20	„ Підволочиск, Бродів, Гусятина
	6·35	„ Підволочиск, Бродів, Гусятина (з Підз.)
	6·55	„ Яворова
	7·30	„ Лавочного, Калуша, Дрогобича
8·25		„ Кракова, Відня, Любачева
	8·35	„ Кракова, Сянока, Відня
	8 55	„ Самбора, Стрілок, Сянока
	9·20	„ Іцкан, Калуша, Делятина
	10·45	„ Белзця, Сокаля, Любачева
	10·55	„ Підволочиск, Бродів, Грималова
	11·15	„ Підволочиск, Бродів (з Підзамча)
2·21		„ Підволочиск, Бродів
2·36		„ Підволочиск, Бродів (з Підзамча)
2·40		„ Іцкан, Калуша, Чорткова
2·45		„ Кракова, Відня
	2·30	„ Лавочного, Калуша, Дрогобича
	3·30	„ Коломиї, Жидачева
	4·05	„ Ряшева, Любачева
	4·15	„ Самбора, Хирова
		в ночи
	6·00	До Яворова
	6·15	„ Підволочиск
	6·25	„ Лавочного, Калуша, Дрогобича
	6·35	„ Кракова, Відня, Хирова
	7·25	„ Рави рускої, Сокаля
	9·10	„ Станиславова, Чорткова
	9·50	„ Підволочиск, Бродів
	10·05	„ Перемишля ($^1/_5$ до $^{30}/_9$), Хирова
	10·40	„ Іцкан, Чорткова, Залїщик
	10 51	„ Самбора, Хирова, Сянока
	11·00	„ Кракова, Відня
	11·15	„ Підволочиск, Грималова, Скали
	11·30	„ Стрия, Дрогобича, Борислава
12·45		„ Кракова, Відня
2·51		„ Іцкан, Калуша

посп.	особ.	Приходять до Львова
		в день
	6·10	З Іцкан, Чорткова, Делятина (ч. Коломию)
	7·00	„ Підволочиск, Бродів (на Підзамче)
	7·20	„ Підволочиск, Бродів (на гол. дворець)
	7·29	„ Лавочного, Борислава, Калуша
	7·50	„ Рави рускої, Сокаля
	8 05	„ Станиславова, Жидачева
	8·15	„ Самбора, Сянока, Хирова
	8·18	„ Яворова
	8·45	„ Кракова, Відня, Любачева, Хирова
	10·05	„ Коломиї, Жидачева, Потутор
	10·35	„ Ряшева, Ярослава, Любачева
	11 45	„ Підволочиск, Гусятина, Копичинець
	11·50	„ Лавочного, Калуша, Стрия, Борислава
1·30		„ Кракова, Відня, Сянока, Хирова (ч. Пер.)
1·40		„ Іцкан, Чорткова, Калуша, Залїщик
	1 50	„ Самбора, Сянока, Стрілок
2·05		„ Підволочиск, Бродів, Грималова (на Підз.)
2·20		„ Підволочиск, Бродів, Грималова (гол. дв.)
	3·55	„ Тухлї ($^{15}/_6$ до $^{30}/_9$), Сколього ($^1/_5$ до $^{30}/_9$)
	4·37	„ Яворова
	4·50	„ Белзця, Сокаля, Рави рускої
	5·25	„ Кракова, Відня, Хирова (на Підзамче)
	5·45	„ Іцкан, Жидачева, Калуша
	5·50	„ Підволочиск, (Одеси), Бродів, Потутор
		в ночи
8·40		З Кракова, Відня, Сянока
	9·05	З Іцкан, Потутор, Чорткова
	9·20	„ Самбора, Хирова, Ясла
	9·30	„ Кракова, Відня, Сянока, Хирова
	10·12	„ Підволочиск, Бродів, Скали (на Підзамче
	10·30	„ Підволочиск, Бродів, Скали (гол. дворець
	10·50	„ Лавочного, Калуша, Дрогобича
12·20		„ Іцкан, Жидачева, Залїщик
2·31		„ Кракова, Ясла, Хирова

Замітка. Поїзди приходять і відходять після часу середно-европейского, котрий обовязує також у Львові. Звичайні білети їзди як і всякі иньші білети, ілюстровані провідники, розклади їзди і т. п. можна набувати цїлий день в містовім бюрі ц. к. зелїзниць державних, пасаж Гавсмана ч. 9.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

ОГОЛОШЕНЯ.

З друкарні В. Ловиньского, під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).